
KÉRDÉSEK ÉS VÁLASZOK

NAPLÓ 1912—1913

CSÁTH GÉZA

FELJEGYZÉSEK AZ 1912. ÉVI NYÁRRÓL

Rettenetes és nyomasztó gondolat, hogy nincs többé kedvem az írás-hoz. Mióta az analyzissal behatóan foglalkozom, és minden ízében elemezem az öntudattalan lelki életemet, nincs többé szükség rá, hogy írjak. Pedig az analysis csak szenvedést hoz, keserű életismeretet és kiábrándulást. Az írás pedig gyönyört ad és kenyeret. Mégse! Nehezen megy, aggályokkal. A születő gondolatot mintegy csírájában megöli a kritika. A legbelső elintézetlen ügyeimet pedig nem tudom papírra tenni. Az az érzés gátol, hogy mások éppolyan tisztán olvasnak benne, mint én az írók írásaiban, én, a psychoanalitikus. — Mégis vaserővel kényszerítem magam, hogy írjak. Írnom kell. Ha nem is lesz számomra többé az írás életműködés soha, legalább legyen játék. Játsszanom kell, ha nem is mulatok, mert ez ad csak esélyt rá, hogy valaha sok pénzt keressek.

Nos, az 1912-i nyár!

Dezsővel utaztunk. A fiú nagyon lesoványodva, sápadtan jött meg Újvidékről. Köhögött. Aggódtam. Rosszul aludt. Régi éjszakáink jutottak eszembe, amikor ő a patikárosság második évét tanulta (egy év előtt), s amikor én aludtam rosszul, s zavartam őt.

Szép, nyári reggel virradt ránk máj. 29-én, szerdán. Befejeztük a poggyász elrendezését, gyorsan megmosdottunk, és fél óra múlva már újságokkal megrakodva reggeliztünk a Keleti pályaudvaron. Együttvéve talán volt még 300 koronánk, abból az 1500 koronából, amelyet a fürdői beruházásokra felvettem, már jó régen elment a többi.

Szeles, hűvös tavaszi délelben érkezünk meg Stubnyára. A nagy ét-

terem barátságtalanul festett, fáztunk, idegenek voltunk. Én aggódtam minden mozdulatomért, és módszert óhajtottam kieszelni, amelynek segítségével mindenkit a lehető legkönnyebben, legnagyobb szerénnyel a magam részére hódíthatok.

Újra nimolista voltam!

*

Ebben az állapotban nyomasztó, aggodalmi érzések üldöztek, amelyeket fölényes és mégis szerény viselkedéssel igyekeztem eltitkolni.

Rendesen délelőttönként a rendelőmben ültem, leveleket írtam, vagy a szoba rendezésével bajlódtam. Majd a fürdőhelyiségekbe néztem be. Rendszerint csak Dezsőt magát találtam ott, amint a fürdőszolga javában masszírozta, míg ő nyögött és nevetett a kezei alatt.

Ez a fürdőszolga volt az, aki először figyelmeztetett viselkedésével rá, hogy jó lesz vigyáznom magamra.

Mikor Budapestről leutaztam 2 napra vizitálni és a fürdőt meg nézni, természetesen kedvesen bántam vele, barátságosan kezet nyújtottam neki, és kedélyesen charme-írozni igyekeztem. Most, amikor végleges letelepedésre érkeztem, már nevetve jött elém, de ő nyújtotta a kezét előre. Ilyen dolgok, amire azelőtt nem gondol az ember soha, most komoly elmélkedésre készítettek. Elvben mindig megvettem és lenéztem azt az embert, aki nem szellemi fölényével, hanem büszke, rátartó, gögös vagy tartózkodó viselkedésével akar respektust kelteni, és most magamnak is komolyan kellett róla gondolkodnom, hogy igénybe vegyem ezeket az ostoba konvencionális fogásokat, amelyekről mégis beláttam, hogy alkalmasak rá, hogy az emberek egymás közötti érintkezését szabályozzák.

Braunné is egész más hangon beszélt velem, mióta a fürdőhöz voltam kötvé. A szerződés aláírása előtt mint a fürdő legelőkelőbb tisztviselőjét, az ő ellenőrzőjét és feljebbvalóját kezelte, most pedig mint egy üzletembert, aki eljött, hogy az ő nyakán, az ő fürdőjén élésködjék. Szemmel látható volt, hogy a lányait is befolyásolta ellenem. Nem volt szabad nekik velem szemben kedveseknek lenniök, hosszabb beszélgetésbe nem bocsátkoztak, vagy ha igen, olyan hangon, mint ahogy egy vidéki patikáros lányai a praxival, vagy az őrnagy lánya a kádéttal szokott. Ezért azután beszünttettem a velük való bajlódást. Nem adtam a sértettet, barátságosan köszöntöttem őket, és nem vettem észre, hogy azt ők nem fogadják oly modorban, mint aminőt állásomnál fogva joggal elvárhattam.

... Mikor Dezső készen volt a kúrájával, úgy 1/2 12-re — rendszeren egy nagyot sétáltunk, ami eltartott 1/2 1-ig. Azután ebédeltünk. Ebéd után csevegtünk az asztaltársainkkal, egy állatorvossal és egy megyei számvevővel. Mind a kettő elbizakodott vidéki fiú, akik nagyon előkelőnek, finomnak érzik magukat. Különösen Vibritzky, a

számvevő volt nagy véleménnyel arcbereendezéséről, ruháiról és arról a hatásról, amelyet a nőkre tesz. Soha egy szót se beszélt erről, de világosan látszott rajta. Mind a kettőnek kutyája volt, azokat becézték, simogatták, etették ebéd alatt, és nem fogytak ki az állatok okos, tanult voltát bizonyító együgyű anekdoták elbeszéléséből. Nem sokáig bírtuk ki Dezsővel ezt a társaságot, és rendszeren 3/4 óra múlva már a szobánkban voltunk, olvastunk, mosdottunk csevegtünk. — Én ebben az időben mérsékelten éttem a mérgekkel. Átlag másnaponként du. 2-kor használtam 0,02—0,03 P-t, egyszerre dosírozva. Nem okozott harmonikus euphoriát, de szükség volt rá, egyrészt a nemi vágyak, másrészt a folytonos anyagi és erkölcsi aggodalmak leküzdésére. Joggal féltem tőle, hogy a saison nem fog beütni. Sehol nem láttam semmi jóindulatot, nem éreztem semmi melegséget, vonzalmat. Egyedül Záborszky Nándorban, a szolgabíróban vettem észre őszinte szimpátiát.

A június eleje igen lassan múlt. Megérkeztek a műszerek, a szekrény, az apparátusok. A rendelő teljesen készen állott. Az első napoktól kezdve volt dolgom. Eleinte a környéki falvak krónikus betegei kerestek föl. Miután volt időm, nagy körülményességgel vizsgáltam őket. Mind-egyiknél alapos belső vizsgálatot, orr-, gége-, fülvizsgálatot végeztem. E két utóbbiban csak igen kevés gyakorlatom volt még. Mire az igazi fürdővendégek megérkeztek, már be voltam gyakorolva. A másik előnye ennek az volt, hogy a betegek mindenféle jó híreket vitték, és sok újabb pácienszt küldtek.

A harmadik napon egy özvegyasszony jelentkezett tbc-s intoxicációs panaszokkal. Ezt hamarosan JK-kezelés alá vettem, és sikerült őt szépen meghizlalni. Állapota meglepően javult, és áradózó hálálkodással búcsúzott el tőlem. Ez volt az első siker. Jó ómennek tekintettem, hogy az első betegem mindjárt olyan betegségben szenved, amelynek gyógyítását ugyancsak kitanultam.

... Délutánonként 1/2 5-kor uzsonnáztunk. Utána nagy sétákat tettünk a szomszéd falvakig, zongoráztunk egy kicsit, vagy — nagy önmegtágadás árán — beszédbe elegyedtünk a Vitvizkyvel, Marovitzkyvel (egy zavaros fejű, tönkrement földesúrral), a tb. főszolgabíróval, kik állandóan ott lézengtek a parkban. Más alkalommal viziteket tettünk itt-ott. Még legszívesebben Jakobovicsal, az ottani szegény kis összetört, vasúti orvossal beszélgettem, vagy biliárdoztam. Ennek legalább a száraz, alantas humorán mulattam, és élveztem azt a fontoskodást, amellyel orvosi eseteit előadta.

Vacsora után nem sokáig szoktunk fennmaradni. 1-2 biliárdparti, és mentünk aludni. Az ágyban a Casanovát olvastuk fel egymásnak, a lányokról, Olgáról és Blankyról beszélgettünk, és elbeszéltük egymásnak a lánykákkal végbevitt, szép, szerelmi affairjaink történetét.

Ez időben nehezen aludtunk. Különösen a P-mentes napokon bántottak engem is a szexuális vágyak. Olykor szinte fájdalmas tökéletességgel jelentek meg a képzeletemben nemrég múlt idők pásztorórái.

Láttam Olgát, amint ingben ide és oda jár a szobámban, amint hajladozik a dereka, és apró lábainak húsa átcsillan a vékony, fekete harisnyán.

Igy történt azután, hogy hamarosan, „feau de mieux”, a szállodai szobalányt, valami Teréz nevűt csábítottam el. Condommal néhányszor erősen meglőttem, mert igen szűk vaginája volt. Szüzességét Mahler szanat. orvos vette el 2 év előtt. Ez a 21 éves lány a maga sovány, sápadt testével nem volt csábító falat, de amint kitiüzessedtek a buta, kék szemei a kék hatása alatt, amint kipirult az arca, és hevesen ellenmozgásokba kezdett, ebben volt valami érdekes. Dezső is megpróbálta, hogy áldozzon vele, a fiúnak azonban a penise lekonyult, és bosszankodva hagyta abba az ostromot.

Engem természetesen Teréz sehogy se elégitett ki, és hamarosan ráhatároztam magam, hogy Budapestre utazom. Betegem még csak 3-4 volt, azok közül állandó kezelést senki se kapott. *Jún. 12-én* reggel 7-kor tehát vonatra ültem. És du. 1 órakor hosszú, fárasztó, elalélásig unalmas utazás után végre ölelhettem Olgát. A Keleti pályaudvar füstös fekete reflexeiben először meglepően kövérnek és markánsul árnyékoltnak tetszett. De azután az ajkait annál édeesebbnek találtam. Egész úton, a nyílt utcán, a kocsiban a legmohóbban öleltem és csókoltam. Csókjai valóságos extasisba ejtettek. Istenem, ezek a csókok. Mit jelentettek számomra. Mennyi örömet, szenvedést, az összes komplexek izgalmait, amelyek egy disszonáns akkordban csendültek föl: házasság? ... existencia? Jövő? ... becsület? ... karrier? ... szerelem? ... lemondás más nőkről? ...

Lemondás! Úgy éreztem, hogy könnyen le tudok érte mondani az összes nőkről, akiket csak a sors még számomra tartogat. A Barcsa utca végén áthajtva egy kis vendéglőnél szálltunk le, hogy némi ételt vegyünk magunkhoz. Zsíros levest. Zsíros disznóhúst vagy effélét ettünk. Én teljesen étvágytalan voltam, és mégis el akartam vetni az evés gondját, hogy azután csak a szerelemnek élhessünk. Folyton őt néztem, csókoltam édes arcát, szemeit, nyakát, puha, tiszta szagú kezecskéit, és simogattam hátát, erősen lefűzött, szép, nagy combjait, bokáit a vékony, áttört harisnyán keresztül. Közben átszaladtam a szemben lévő Caféba, hogy hazatelefonáljak a portásnak: vajon minden rendben van-e? Előző nap 0,014 P-t vettem magamhoz. Annak hatása már teljesen elmúlt, úgyhogy a gyenge és nem kínzó P-éhség hatalmas harmonikus kéjvágyban olvadt fel. Ezeizer, a portás arról értesített, hogy ágyamat felhúzták, szobámat kiszellőztették. Most már minden aggodalom, hogy a dolgok nem fognak simán menni, elmúlt, és 15 perc múlva már otthon voltunk. A kitörő boldogság és megelégedettség érzésével üdvözöltem a napfényben úszó, kedves szobát. Mindketten olyan gyorsan vetkőztünk, ahogy csak tudtunk. Azután egy Vaginol kúpot helyeztem az édes pinácskájába, és 5 perc letele múltán kíméletlen, hatalmas kéjjel, kis batisztíngét felemelve behatoltam a dús,

fekete szőrök közt. Alig fél perc alatt elértük a boldogság netovábbját. Még ki se bontakoztunk az ezt követő elragadtatott csókok közül, már a második roham következett. Ezt csődör és kanca pozícióban, oldalt fekve végeztük. Édességben még felülmúlta az elsőt. Így feküdtünk, majdnem elalélva a boldogságtól egészen este 1/2 6-ig, csokolózva, ölelkezve, dicsérve és kölcsönös vallomásokkal árasztva el egymást, mialatt a lángok még kétszer csaptak fel. Olga tökéletes örömet csak az csökkenettette, hogy az elhasznált 4 db Vaginol kúp irritálta drága kis kelyhét. Közben ozsonnáztunk, cigarettáztunk, és meztelenül a zongorához ültem, hogy Wagnerből és a pesti orfeumok repertoárjából az ily alkalmakkor használt zenedarabokat felelevenítsem. Wotan búcsúja, Paraguay, Palkó Pali stb.

Felöltözve a Kálvin térig kísértem Olgámat. Megegyeztünk, hogy nem megyek föl hozzájuk, nehogy a holnapi délelőtti örömeit kockáztassuk, s atyja kombinációinak utat nyissunk. Elbúcsúztunk, és én a trafikba mentem bevásárolni, parfümöt venni, mellyel a kedves lányt kívántam megajándékozni, „Chypre Coty”, továbbá a műszerésznél volt némely elintéznivalóm. A vörös répáról sem feledkeztem meg. Erre okvetlen szükségem volt a fürdőn.

Miután így mindent rendbe hoztam, kellemes aléltságban, mint egy londoni gavallér, aki bejött a yorki grófságból, hogy Ágnesével egy gyönyörű délutánt töltsön el, kocsiztam haza a meleg vörös-fekete poros (kődös) nyári estében. Itthon már Gyula és Sándor vártak, és a háztetőn nagyszerű vacsorát csaptunk, vidám csevegésbe merülve. A jó barátok kedvessége, őszinte szimpátiája, odaadása és boldogságom miatti igaz örömük teljessé tette megelégedésemet, és a szép, csillagos ég alatt az enyhe estében, amely az algéri éjszakák képzetét keltette föl, az ifjúság, a szerelem, az egészség érzése töltötte meg a szívemet. Minden méreg nélkül, pompásan aludtam. Másnap együtt reggeliztünk. Kitűnő dojeunert rendeztem, és a gyönyörű, napsugaras reggelben a gyenge bágyadság is, amely a tegnapi ütközetek természetes következménye volt, külön öröm forrásává vált számomra.

1/2 11 tájban megérkezett kis Olgám. Hamarosan levetkőztettem. Batisztünceskéje most is megragadó hatással volt reám, úgyhogy equinus pozícióban hamarosan egy áldozat következett. Ezután felöltöztem, és lementem az osztályra, hogy a professzort köszöntsem. Hosszabban elbeszélgettem velem, úgyhogy csak 3/4 XII tájban kerültem újra drágám karjai közé. Ez alkalommal is óriási erectióm volt, de az ejaculatio, miután Sándor telefonálása (csengetés) megzavart bennünket — késést. Annál nagyobb öröme lehetett benne az édes lánynak, ki tyúkhelyzetben egész szerelmének, egész odaadásának, kedvességének legszebb bizonyítványát szolgáltatta. Ily módon 24 óra alatt 6-szor ürítettem ki az élvezetek kelyhét. Utána tökéletesen kielégítve, lassan felöltözünk, Rebekka felterített, és megebédeltünk. Valami nagy étvágyunk nem volt — mert az élvezetek túlmentek azon a határon, hogy a többi

funciókat ne zavarták volna —, de azért jólesett az étel. Kevés bort ittunk, és Olga közben rosszul lett. Egy Pantopon inj.-t vagy Dionin port adtam neki, és hamarosan jelentette, hogy jól van. Az idő ezalatt elborult, és mikor a pályaudvarra hajtottunk, már csepergett is egy kevéssé az eső. — Szegény kis Olgám szontyolodottan, könnyes szemekkel esett nekem búcsút. Én pedig bevonultam újságjaimmal egy coupet-ba, 0,02 P-t vettem magamhoz, és nyugodt olvasásba kezdtem.

Ily módon az utazás gyorsan telt el. Sokkal gyorsabban, mint a Pestre utazás. Egyébként azonban hetekig a hatása alatt álltam az isteni találkozásnak, és mindketten elragadtatott levelekben emlegettük az élvezett gyönyöröket.

Tizenegy napig ezután méreg nélkül meg tudtam akadályozni a nemi vágyak elhatalmasodását, akkor azonban egy reggel Olgára gondolva onaniát követtem el. (Az évben immár a 4-iket.) Másnap tehát ismét Terézt kaptam le a 10 körmérőből, mert tisztában voltam vele, hogy Olga is inkább ebbe egyezne bele, mint hogy a rút onaniát — bár reá gondolva — űzzem. A kétérzések csekélyek voltak, de mégis nyugalmat és jobb munkakedvet teremtettek.

Ekkorában történt egy napon, vasárnap, hogy szklenói bába leánya, Paula bejött rendelésemre. Már régebben kezeltem, de először történt, hogy egyedül keresett föl. Megvizsgáltam. Kacérul mosolygott rám. Rózsaszínű, kis kemény mellecskéi majd kiszúrták vastag parasztingét. Emellett vastag, piros ajkai voltak, és kissé duzzad héjú, tyúkszerű, zöldeskék szemei. Mikor a mezítelen, hófehér hátán hallgatóztam, azon vettem magam észre, hogy egyszerre csak megcsókoltam a hátát, majd a mellét, és végül a száját. Mohón átölelt, és viszonzta csókjaimat. Aznap el voltam keseredve Olga ellen, valami kellemetlen, kicsinyes csínyet követett el ellenem levelében. Bántott, hogy ennyi fáradozás után még mindig nem sikerült őt megtanítanom rá, hogy mit nem szabad mondania, mik azok a női fogások, amiket nálam mellőznie kellene. — Nem bántott hát a lelkiismeret. Jó 1—1 1/2 órát töltöttem el Paulával, ölelkezve, csokolózva. Közben meggyőződtem arról is, hogy a lány szűz, de csak egy gyenge támadást intéztem érenye ellen, s miután ellenállt, lemondtam róla, hogy nagyobb fortélyt és erőt alkalmazzak. Mint gyakran, most is bámultam rajta, hogy milyen expressz gyorsasággal rontható el egy nő és tehető asszonnyá, legalábbis lélekben.

Miután megelégettem a mulatságot, és a rendelőóra ideje is közeledett, megparancsoltam a lánynak, hogy öltözzék fel. Szemei égtek, ajkai lihegtek, feje fájt, amikor kitérőlygott a szobából, én pedig kiszellőzttem.

Július első felében egypárszor még Terézt frequentáltam, de azután dolgaim szaporodásával mind kevesebb szükségét éreztem a nemi mulatságoknak. Lassanként szerencsésen leszoktam róluk. Egy napon azonban egy meglepő kisleány keltette föl a figyelmemet az Erzsébet szálló földszintes folyosóján. Üri ruhájú és kurvaarcú kislány, igen finom,

gyengéd, csibeforma, rózsaszín arc, vastag, vérpiros ajkak és barnássárga macskaszemek. Egészen B. Mandyra hasonlító jelenség, kissé gyanús, de az első pillanatra vonzó. Bágyadtan és mélabúsan mosolygott. Az egész lányon a korai letörtség, de a hivatottság bélyege is volt látható. A nap folyamán többször láttam, mindig bágyadtan, közömbösen mosolygott; attól tartottam, hogy nem fog olyan könnyen menni velem a dolog, mert biztosra vettem, hogy a szobaasszony, ez az irigy, vén ringyó, vigyáz reá. De még az első este sikerült őt magamévá tennem. Mikor ágyazott, felmentem a szobába. Már sötét volt, átöleltem, hozzám simult. Egy pillanat alatt lefektettem, condomot húztam, és bágyadt tiltakozás mellett behatoltam. Mig a coitus tartott, puhán ölelt, a plafonra nézett, és halkán, in. inf. suttozta: „utálatos, utálatos, milyen utálatos”. Csak a mámor őszinte pillanataiban hallgatott el. Mikor elkészültünk, folytatta az ágyazást. Én pedig kezet mostam, tiszta gallért és parfümöt vettem. Végül 10 koronával ajándékoztam meg. Kért, hogy a szobaasszonynak ne mondjam el, mert akkor a tiszteletdíj felét annak kellene adnia. Megígértem, ha másokat nem fogad, és kelyhét a fürdőn csak nekem tartja fenn. Másnap este, mikor mindenki lefeküdt, jött be hozzám. Meglepően csinos combinett-et viselt, jó batisztból, és kitűnően ki volt mosdva. Ez alkalommal is csak egyszer áldoztunk, mert megmértem a hőmérsékletét, és 38,3 C-on találtam. Desperáltan mondtam magamban: hát mindenütt üldöz engem ez az átkozott betegség.

Július első felét egyébként egy forma szerinti udvarlás is lefoglalta. Egy remek és finom zsidóasszony, B. Zelma volt a fürdőn. Középnél magasabb, széles, vénuszi termet, édes, vastag kis száj, egyenes, imbecillis orrocaska (Varsányi Irén típus) s emellett még csinos kezek és lábak birtokosa volt. Eleinte igen vadul viselkedett. Nővérével, egy stubnyai ügyvédnével és sógorával érintkezett csupán. A fürdő igazgatója, Dicker — aki később 60 koronámmal búcsú nélkül utazott el — kezdettől fogva hevesen ostromolta. Az asszonyka azonban vad és bizalmatlan volt kezdettől fogva. Műveltsége csekély lévén nyíltan elárulta, hogy látja, mire pályázik az igazgató úr, de nagyon téved, mert ő tisztességes asszony stb.

Ami engem illet, én egy hétig csak néma bámulója voltam, és hiába igyekeztem rá, hogy egy pillantását is elfogjam. Reggelenként kedvetlenül egy helyben ült a kávéja mellett, könnyű, lila szövetpongyolájában és fehér, melles madeirakötényében, amely csípőt még szélesebbé és imponálóbbá tette. Ez a nő, akinek az arcához az ember egy kis sovány (Lyca-szerű), vézna testet képzelt volna el, ezekkel a páratlanul szép és nemes vonalú, nagy seggekkel vonzó és bővülő hatást tudott kelteni. Hiányzott azonban belőle az intelligencia, az a tudat, ami kis Olgámat race-nővé és összehasonlíthatatlanná teszi, hogy a saját testét minden pillanatban látja, érzi annak hatását, mintegy öntudatlanul, de tökéletesen és állandóan érzékeli.

Egy hét múlva férjével megjelent rendelésem. Természetesen nem mulasztottam el a hőmérőt betenni neki, annál kevésbé, mert sápadtsága gyanúmat fölkelte. Valóban 37,1°C-ot mutatott a thermometer. A mellkasi vizsgálatnál csalódás várt reám. Szép, csipkés ingecskéje kissé hervadt melleket takart, jóllehet az asszony csak 28 évet számolt. Arsycodile-kúrára beszéltem reá, és este gégevizsgálatra rendelttem be őket. Ekkor azonban a férj nem jelent meg. Az asszony affektált, kellett magát, egészen másképp viselkedett, mint délután és gégejét végeredményben sok próba után sem tudtam jól megnézni. Azt azonban elhatároztam, hogy az Arsycodile-ök közben egy-egy Jk-t is bele fogok fecskendezni, megvizsgálva annak a hatását.

A következő napokon az asszony vagy egyáltalán nem, vagy csak ha direkt megfogtam, és bevitettem a rendelőmbé, jött kezelésre. Láttam, hogy a védekezés ellenem igen erős, és örültem ennek — ó, milyen aljas és igazi öröm! —, mert tisztában voltam vele, hogy ha így áll a dolog, akkor erős impulzusnak is kell lennie. Cselhez folyamodtam. Kijelentettem, hogy mindig, ha hozzám jön, hozza magával vagy nővérét, vagy kis unokanővérét (akivel gyakran láttam, és aki egy kis 16 éves Olga volt, csúnya vonásokkal, de finoman bimbózó testtel) — *hogy az illető segítsen nekem az injec.-adásnál*, ónagysága ti. minden alkalommal a legképtelenebb skandalumokat rendezte, vonakodott, birkózott és sikoltott. Ily módon bosszakovását sikerült előidézni. Emellett ha beszélgettünk, mindig kis unokanővéréről kérdezősködtem, és dicsértem a leánykát. Zelma nem is tudta titkolni, mennyire bántja mindez. A kis nővér hamarosan elutazott, én azonban Z. útján üzeneteket küldtem utána, és pontosan járt inj.-ra. Délutánoként pedig cseresnyére vagy tortára invitált meg szobájába, ahol végre első csókunkat váltottuk. Már előzőleg többször megcsókoltam a hátát vagy nyakát a rendelőben, de ilyenkor mindig elugrott, vasvillaszemekkel nézett rám, és egy szót sem szólt. Én mindig megőriztem hidegvéremet, fölényes maradtam, és tréfálkoztam a cselekedetem fölött. Jól láttam, hogy tetszik neki a játék. Egy alkalommal a szobájában arról beszélt, hogy ha a férje vasárnap jön, elmondja neki a viselkedésemet, szóval bepanaszol... — Jó, tegye, feleltem, ha van szíve azt a szegény embert párbajra kergetni.

— Kergetni (nevet), ő nem párbajozik — ő fél. Ő gyáva (hangos kacaj).

Erre lenyomtam a kanapéra, és összecsókoltam ezt a gonosz kis bestiát. Ajkai vonaglottak, és teljesen elalélva pihegett kezeim között. Utána persze az obligát, hysteriás sírás következett, mire elhagytam a szobát. Több esetben tapasztaltam, hogy ez a legbölcsebb eljárás.

A következő napokban azonban sohase csókolt magától, mindig küzdött, nyugtalanzkodott, nem tudta élvezni a bűnt.

A férj vasárnap megérkezett. Nejeével rögtön szobába vonultak. A szerencsétlen azonban hamar kiadta minden erejét, és elszunnyadt. Neje

felöltözött, bezárta őt, és rendelőbe jött csókolózni. Utáltam őt, és kétségbe ejtett az a gondolat, hogy minden zsidó nő — és Olga is — alapjában ilyen, azaz teljesen felelősség és erkölcsi ízlés nélkül való. Később értesültem, hogy a férj, mikor felébredt, az én combinett-játékkal mulatott, melyet nejenél az éjjeliszekrényen hagytam, dacára annak, hogy sógorától egyet-mást bizonyára hallott a mi délutáni sétáinkról. Másnap elutazott.

Délutánonként sétáltunk Zelmával tehát továbbra is. Én rendszeren 1/2 2 tájban ebédeltem, mert igen sok dolgom volt. Utána pedig hozzá mentem. Cseresnyét, epret vagy barackot ettünk, és csókolóztunk. Majd pedig a parkba vonultunk, hogy a szép, árnyékos sétányokon, a jó levegőben szieszát rendezzünk. Ebben az időben du. 2 tájban szoktam 0,02 P-t venni magamhoz, ami biztosította nyugodt kedélyemet és önuralmammat.

Zelma ilyenkor igen kedves volt hozzám, bókolt nekem és folyton házassági ajánlatokkal üldözött. „Elválok — mondotta —, magához megyek, meglátja, milyen ügyes, jó asszony leszek, és magát nem fogom ám megcsalni, Gott, ilyen embert!”

Soká üldögtünk ily módon csevegve, mialatt én egyik jó cigareta után a másikat fogyasztottam. 1/4 V tájban azonban rendelnem kellett, és ekkor elváltunk egészen VII-ig. Vacsora után találkoztunk csupán, amikor ő sógorával és nővérével bevonult a terembe, és leültek spriccerezni, szörpöt inni és cigányt hallgatni. Én nem mindig ültem hozzájuk, és legjobban azt szerettem, ha Zelmával kettesben vacsorázhattunk. Nem volt valami nagy öröm ez sem, mert a nő szellemi képességei alul maradtak azon a fokon, amely szükséges, hogy valakivel mint egy egyenrangú féllal, emberrel beszélgethessünk és csevegessünk. Azonban temperamentuma, állati ösztönössége, komisz önzése s ennek megnyilvánulási módjai mulattattak. Nem fokozták a nemi érdeklődést, sőt ellenkezőleg, de szórakoztattak, és az asszonyi természetéről hasznos és szép elmélkedésekre ragadtak. Ezek az elmélkedések bizony végeredményükben leginkább szomorúan ütöttek ki. Különösen a házasság ellen tartalmaztak vaskos érveket. Sajnos, jól láttam, hogy Zelma hibái tulajdonképp a női neméi is egyúttal, habár az ő műveletlensége és falusi lénye mintegy torzító tükörben sokszorozva és megkövéredve demonstrálja is azokat. — Őszintén sajnáltam férjét, aki derék, udvarias hímnek és jó pajtásnak látszott. S ezen nem változott semmit az a tény, hogy az asszony számtalanszor kijelentette, hogy jó látja, mit akarok, de nagyon tévedek, nem lesz belőle semmi, nem bolondult meg stb. Tudtam, hogy az enyém lesz, már nem menekülhet. Azzal érveltem a többek között, hogy a fürdőn mindenki azt hiszi, hogy viszonyunk van. Ha tehát már megszerezte a rossz hírt, nincs értelme, hogy lemondjon az ügy jobb és kellemesebb részéről. — Kinevetett. „Jól adja”, „Van eszembe”. A hangsúlyán, a gesztusain azonban jól láttam, hogy magában igazat ad nekem. Egy ideig azonban szisztematikusan a

házaságot hozta fel ilyenkor. Elsorolta háziasszonyi erényeit, és néha odáig ment, hogy egy képzelt házaselet programját terjesztette elő.

A fürdőn természetesen mindenki tudott a dologról. Még Pálffyiné, a szép özvegy is célzásokat tett a csinos zsidó asszonykára. Dicker, az igazgató, a stozsi Katona Jóska pendant-ja, irigyem (akit azonban a nemi versenyben éppolyan föltétlenül vertem, mint a dúsgazdag és jóképű Katonát) pedig faggatott, hogyan állnak a dolgok, és káromkodott, hogy az asszonykát „elbasztam” előle. Még nem volt igaz. A fürdőn való utolsó tartózkodásának napjaiban ágnak esett Zelma. A forró fürdők, amelyeket engedélyem ellenére használt, úgy látszik, megmozgatták a tüdőkből lévő langyos folyamatokat. Láza voltak, köztérzése szenvedett. Gyakran benéztem hozzá, de még többször hívatott is. A hőmérsékének 37,2—38,3°C emelkedéseket () mutattak ki. Szerencsére egy gyenge follicularis toroklobot is ki lehetett mutatni. Júli. 12-én v. 13-án történt, hogy kijelentettem neki, hogy éjjel be fogok jönni. Megörült? — volt a válasz.

— Bejövök én.

— Aha, de én bezárom magam.

— De én elviszem a kulcsot.

— Azt merje.

— Merem én.

De nem vettem le a kulcsot, hogy alkalmat adjak neki annak lehúzására és eldugására, ha esetleg mégis komolyan meg óhajtja őrizni erényét. Mikor esti vizitemet tettem nála — rokonai ott voltak —, lártam, hogy a kulcs a zárban van. Kimenet halkán kivettem tehát, és zsebre dugtam a kulcsot. Meg kell itt jegyezmem, hogy a haszontalan nő egy alkalommal felültetett. Ablaka alá hívott éjjelre beszélgetni, és nem nyitotta ki. Én úgy kombináltam, hogy bemászom hozzá, s a többit majd Vénusz elvégzi. Kocogásomra megjelent ugyan, és kidugta a fejét, de mint aki semmire se emlékszik, szitkozódott, és kijelentette, hogy aludni akar, hagyjam őt békében satöbbi. Ez a rendkívüli erkölcstelenség kissé felbosszantott. Ezért történt, hogy most lelkiismeret-furdalás nélkül cselekedtem. Éjjel 1/2 12 tájban megjelentem gumitalpú cipőmben, kis sapkában, condomokkal és zseblámpával fölszerelve, sőt a vazelin se hiányzott. A nő bágyadtan suttogetta, „menjen”. Én a paplan alá nyúltam., Csupa tűz volt a teste, és izzadt. Magas láza volt. E pillanatban átalakultam orvossá. Leültem, megmértem, orvosságot adtam be neki, majd egy 1/2 óra múltán távoztam, azon tanakodva, hogy vajon az én vagy az ő jó szelleme rendezte-e így a dolgokat. Természetesen a kulcsot szépen visszahelyeztem.

Másnap minden erőmmel azon igyekeztem, hogy az asszonykát meggyógyítsam, és oly állapotba helyezzem, hogy ne csak élvezetet adni, de kapni is képes legyen. Ez két nap alatt meglehetősen sikerült. Akkor azután újra megismételtem a kulcsrükköt. Nagy valószínűség szólt amellett, hogy benn hagyhatnám, és mégse zárná be. Egy ilyen szeszé-

lyes kis jószágnál azonban nem akartam kockáztatni, hogy egy pillanatban esetleg mégis bezárkózzék. A portással 12 után keltettem magam. Felöltöztem és lelopóztam. Ez alkalommal már erősebben védekezett. Attól kezdve, hogy beléptem, a „szemtelen” szót ismételte 10 másodpercenként szakadatlanul. 3/4 1 lehetett. A szomszéd szobában még gyertyagyújtást hallottam, ez biztossá tette, hogy minket is hallanak, csendre intettem tehát, gyertyát gyújtottam, azt a földre helyeztem, és vetkőzni kezdtem. Veszedelmes vállalkozás volt ez, mert a férjét a 12 órai vonattal várta. Már majd egy óra volt ugyan, de mégis bizonyos valószínűsége volt azoknak a kombinációknak is, hogy vagy a vonat késett, vagy pedig a férj megérkezett már, és valahol vár, hogy nejét, kinek üzelmeiről pl. egy névtelen levélből is értesült, rajtakaphassa. Én azonban megmondtam a portásnak, egy öreg, diszkrét pesti fickónak — a Fehér ló volt „politikai” portásának —, hogy ha a férj megérkezik, ő vagy várassa künn (üvegajtó), vagy küldje fel a II. emeletre, mialatt engem a 10.-ben kopogásával értesít. Hamarosan az ágyban fekvüdtem. A „szemtelen”-ezést nem szüntette be egy pillanatra sem. Még akkor sem, amikor a szerelem műszerét már behelyeztem kelyhébe, és az ágy ritmikus csikorgásai jelezték, hogy a kölcsönös megértés percei közelednek. Ezalatt taktikát változtatott az asszony. Mozdulatlanul fekvüdött továbbra is, anélkül, hogy igyekezett volna megkönnyíteni a munkámat, vagy elárulta volna, hogy az élvezet a legcsekélyebb mértékben is ínnyére van. Ellenben férjét kezdte emlegetni. „Pfüj, szegény Ármin, szegény Férjem, ó, istenem, milyen vagyok, istenem, no és szegény Ármin”, így beszélt meghatott hangon és őszinte hangsúlyozással. Én azonban nem kegyelmeztem neki, és bár ezek a közbeszólások semmiképp sem voltak alkalmasak reá, hogy a tökéletes élvezet kéjében részesülhessek, közepes orgazmussal betetőztem a harcot. Utána átfekvüdünk a keményebb kanapéra, amely nem csikorgott. Eközben földöntöttem egy pohár vizet, egy székert stb., de mégis sikerült őt nagynehezen elhelyeznem. Bosszankodtam rajta, hogy semmiképp sem tud kéjt találni a bűnben, és egészen a dolog rossz eshetőségei foglalják le képzeletét. Mindazonáltal még egyszer megrohantam, és legyőztem anélkül, hogy egy becéző szót, egy igazi, meleg ölelést kaptam volna tőle. Hiába, nálam mindig a legfontosabb volt a nő élvezete. 1/2 4 tájban kellemes fáradtsággal vonultam föl szobámba. A hajnal már elöntötte az első kékeslila fényfoszlányait a táj felett. Valami istenien szép és megelégedett érzés költözött szívembe. Az ifjúság és erő érzése. Szépnek és hatalmasnak éreztem magam. A szobámba léptem. A lámpám sárga fényvel pisláskolt, és még világosságot tudott terjeszteni a hajnali derengésben. Kinyitottam a szobám ablakait, és tele tüdővel szívtam be a hegyek felől jövő, üde levegőt. Kis Olgámra gondoltam. Hogyan alszik most az édes, rólam álmodik-e vagy másvalakiről. Magam előtt láttam a párnán sötétén árnyékkolt, kedves arcocskáját, és egy kis keserűséget éreztem. Arra gondoltam, hogy milyen örömmel és belső megelégedéssel

mondtam volna erről a pásztoróráról, ha ő nem igyekezett volna annyiszor rá, hogy magát nem méltó, nem tisztelnivaló nőnek mutassa. Mind-egy, azért szerettem ekkor is. 0,014 P-t helyeztem el, cigarettára gyújtottam, és a combinett-játéka mellett elméláztam még egy kicsit az ágyban. —

Reggel későn ébredtem. Kinézek az ablakon. Kit látok? Zelmát a sógorával, amint a posta felől jönnek, és élénken tárgyalnak valamiről. Egy óra múlva már tudtam, hogy miről. A férjtől ti. sürgöny érkezett, mely az asszonyt *azonnal* hazahívja. A fordulat oka nem a férj isteni intuitiója, hanem az volt, hogy Zelma anyja odaérkezett, és a szegény férj, nem tudva mit kezdeni az anyóssal, hazahívta nejét. Kisé örültem ennek a fordulatnak, mert már foglalkoztatott a lehetőség, hogy Zelma lassanként megszokja támadásaimat, sőt reájön, hogy azok mennyivel jobbak férje gyengédségeinél, ekkor pedig bonyodalmak — ennél az imbecillis teremtésnél bajosan lettek volna elkerülhetők. Még délelőtt eljött búcsúzni hozzám. Rendeltem divánján még egyszer áldoztunk az élvezetnek, azután érzékeny ölelésekkel fejeztük be a scénát és rövid viszonyunkat. Ez alkalommal, bár férjét néhányszor emlegette, úgy vettem észre, mégis élvezett. A honoráriumból lealkudott 30 koronát. Elengedtem volna az egészet, ha nem zavar a gyönyörökben, engedelmesebb, és ha nagyobb extasist árul el. Így azonban: *nem tettem*. A vasútra se kísértem ki, mert rokonai előtt bizonyára elárultuk volna magunkat mind a ketten. Egyik közbeeső állomásról levlapot küldött, melyen emiatt szemrehányásokat tett, de érezni lehetett egyszersmind az írás hangjából, hogy komoly szerelem nála tulajdonképp csak az elutazás pillanatában kezdődött el. Én még aznap este — valami túlfeszültség vagy mohóság miatt — a kis szobalányt, Margitot is szobámba hívtam. Igen, igen... arra vágytam, hogy amit Zelmától nem kaptam meg, egy komolyan élvező, lihegő nőt lássak. Ez sikerült is, mire megnyugodtam.

Zelma még többször írt. Én persze nem válaszoltam. Mégis egy pár nap múlva egy barátnőtől kaptam levelet, melyben figyelmeztetett: *ne írjak Zelmának*, mert a levelezés őneki már majdnem az életébe került. Nagyon megdöbbsentem, boxeremet zsebembe csúsztattam, és minden vonattal vártam a bosszúálló férjet. Azonban nem jött, ehelyett 2 hét múlva Zelma írt. Férje távollétét használva fel: tudatta velem az eseményeket. A ravasz asszony először a védőoltás módszerét alkalmazta. Beszélt rólam, emlegette, hogy hírbe hozták velem, és megmutatta azt a névtelen levelet, amit a fürdőn kapott, s amely a „Doktor úr” c. kuplé vaskos módosítása volt. De férje nyugodt maradt. Egy nap azonban, amikor hazajött, *megkezdett levelet* talált az asztalon, amely nekem íródott. A könnyelmű Zelma kiment a WC-re, és úgy hagyta. A férj fogta a levelet, és elrohant. A feleség pedig ópiumot hozatott, és bevette az egészet. Közben békítési jelenetek, törés-zúzás, verés, férj öngyilkossági terv stb. estek. Végül is az asszony pár nap alatt ma-

gához tért a gyenge mérgezésből, a férj pedig bocsánatot kért, kezét csókolt és kibékült. — Zelma levele, melyben ez a kibonyolódás mint valami magától értetődő dolog van feltüntetve, s melyben végül nagy-szerű dicsekvés foglaltatik afelett, hogy a faluban sokat beszélnek az ő esetéről, és mint rossz asszonyt emlegetik: iskolai példája az imbecillis asszonyi gondolkodásnak. Erre a levélre nem feleltem. Csak később, mikor férje beleegyezésével írt nekem, hogy az IK receptjét elkérje. Elutazásakor ti. egy kis üveg IK-t adtam neki, megmagyarázva annak használatát, s ajánlva, hogy a férj köhögés ellen alkalmazza. Valóban hirtelen sikerült megjavítani a derék Ármin, Erzsébet szanatóriumot viselt ember kiújuló tbc-s panaszait, köhögését. Levelére akkor feleltem neki, és részletes utasításokat adtam. Érdekes, hogy ez a körülmény mennyire megnyugtatta, sőt öröme hangolta lelkiismeretemet. Elvégre való igaz, hogy *sokkal többet használtam a szegény beteg férjnek, mint amennyire élvezetben neje révén részem volt.* Az asszony leírásából, az előzőleg szereplő tünetek (köhögés, álmatlanság) és az IK-használat utáni javulás (a tussis teljes megszűnése, jobb közérzés stb.) képéből joggal következtettem, hogy egy rosszindulatú reodiviát sikerült ily módon kupirozni. Érdekes, hogy a scema óta, mint ezt az asszony későbbi leveleiből megtudtam, a férj ismét a mézes hetekbeli gyöngédség és kedvesség stylusához tért vissza. Nyilvánvaló volt, hogy a féltékenység fokozta szerelmét. Neje azonban mind jobban és jobban megszerezett engem, s mialatt emlékeim merengett, vonzalma folyton nőtt. Mikor férje elutazott — hallatlan könnyelműség —, meghívott, hogy látogassam meg. A faluban! Ahol rögtön megtudta volna mindenki. Ígérte, hogy nem fogom megbánni. Én azonban egy pillanatig se gondoltam rá, hogy elmenjek. Utazás! Idegen hely. Rossz, sőt végzetes esélyek. Ha szerettem volna: igen. De így. Néha visszagondoltam szép, széles csípőire, remek hátára, csinos arcocskájára, tiszta, fehér kötényeire és tótos-zsidós kiejtésére. Ilyenkor mindig jóízűt mosolyogtam magamban, egyebet azonban sohase éreztem.

A szobaasszony! Ez új fejezet. Rövid, de velős. Egy 36 éves, testes, nagy orrú nymphomániás nő volt ez, a szobalányok kerítónője, óriási seggel, kissé lógó, de szép mellekkel, egészben mesteri megromálás és bársony sima, rózsaszín bőr. Brutális egészsége és rémes érzékisége, amely egy bacchánsnőére emlékeztetett, keltették fel figyelmemet. Egy alkalommal a fürdőben láttam. A nedves fürdőruha szorosan tapadt hozzá, és pompás idomokat mutatott. A csípők megalkotása, a hátba való áthajlása, az egész test egészében ritka szép volt. Ekkor határoztam el, hogy komolyan hozzálátok a megszerzéséhez, annál is inkább, minthogy házásletemben teljes hűséget óhajtottam majd Olgám iránt meghonosítani — és ez a típusú nő még sohase szerepelt menüömön. Júl. 19-én történt, hogy szobámban egy délben elfogtam. Az ajtót bezártam, és miután tudtam, hogy pénzsóvár, átadtam neki 10 koronát. Egy perc múlva már feküdt. Rémes élvezettel dolgozott. A lábait a plafonra

irányította, és óriás seggét, széles combjait övemnek támasztotta. Az orgazmus, amit nyújtott, jelentékeny volt, és a pénzt ugyancsak megérte. A következő nap még egyszer áldoztunk. Este jött fel, vékony ingben volt, és vad tűz csillogott a szemeiben. 10 évvel megfiatalodott ilyenkor ez a többszörös anya, jajgatva emlegette, hogy „milyen jó”, amit érez, és eszeveszetten ölelt. Élvezetében, mint ezt észrevettem, igen fontos momentum volt, hogy hosszú ideig negligáltam őt, azok után, hogy a saison legelején párszor megsimogattam és megölelgettem, másrészt pedig, hogy tudott a sikereimről, és irigyelte a kis szobalányt, akit már kitüntettem, míg az ő irányában semmi újabb akciót nem indítottam. Tőle tudtam meg, hogy a Terézt inglopás miatt küldték el. Ing, ing! Ekkor jutott eszembe, hogy én egy alkalommal figyelmeztettem a lányt, hogy szebb inget húzzon, vagy jöjjön be batisztingben, s akkor majd levetköztetem, és ágyba fektetem. Később nem volt erre kedvem, bár mint látni, Terézünk az inget, ha nem is tisztességes úton, de megszerezte.

Kb. egy hét óta azonban egy harmadik új szobalány is megjelent a láthatáron. Karolin volt a neve. Kicsi, formás, fitos, fekete hajú, fehér bőrű, kedves, arrogáns hangú. Egy kis cirmos kurva, a lupaner-viseltség zamatával, de egészségesnek látszó, eleven, komisz kis állat. Irénkéhez való hasonlatossága miatt kezdettől fogva figyeltem. A közönséges cirógatásokat azonban visszautasította, és csak napok múlva lehetett rávenni, hogy vérpiros, kemény kis ajkaival csókot adjon. Tovább azonban nem jutottam. Nem akart. Kijelentette, hogy 20 koronát kap. Néhány nap múlva azt mondta, hogy 30-ért hajlandó. Örültem ennek is, mert annyi pénzem volt, hogy ez az összeg nálam akkor nemigen számított. A következő percekben tehát már ágyamon feküdt, és egy vidám duettben egyesültünk. A lány folyton nevetett, nézett engem, és ilyeneket mondott: „Jaj, de szemtelen, mit néz ottan, istenem, mint egy medve, jegesmedve, jegesmedve!” Eredetisége határozottan felűdített, és bár orgasmusa első alkalommal nem látszott nagyinak, mégis úgy éreztem, hogy megérte a pénzt, s az eddigi fürdői nők közül a legkülönb volt. Az élvezet nála egyébként később is csak igen rövid időre terjedt, mint egy kis menyétnél vagy házinyúlnál, de intenzitásában folyton nőtt. Az eleinte mutatkozó gátlásoknak az volt az oka, hogy vőlegényének, kinek gyűrűjét hordta is, hűséget ígért, és esküdött, s igyekezett az esküt legalább részben megtartani. Később erről is lemondott. Jól láttam, hogy a szemében a valódi élvezet lángja csillog, és finoman formált, fehér kis medencéjében nagy forrongások történnek. A saison hátralevő részében mindössze még talán 5–6-szor érintkeztem vele, igen vidám hangulatban. Legemlékezetesebb, azaz egyedül emlékezetes volt ezek közül, amikor a másik kis szobalánynak, az akkor beteg kis Margitnak füle hallatára szálltam meg Karolint. Margit esdve kért, hogy ne tegyem, azonban nem tudtam ellenállni a helyzet sajtóságos varázsának, és behatoltam. Karolint is izgatta a különös és kegyetlen

trió, és a legjobbat nyújtotta, amire csak képes volt. Karolin szokásos csúfolódásai között — „jegesmedve, szemérmetlen ember” stb. — és Margit halk zokogásától kísérvé hagytam el a szobát. Az azonban már egészen a saison végén történt, addig még sok minden várt reám.

(Folytatjuk)

A SZERKESZTŐ MEGJEGYZÉSE

Folyóiratunk néhány következő számában Csáth Géza 1912-ben és 1913-ban írott naplóját ismerhetik meg olvasóink. Olyan szövegről van szó, amelyet évek óta a pad alatt, titokban olvasott magyar író és irodalomtörténész — Illés Endrétől kezdve annyian. Kezünkbe több másolat került, és ezek kisebb-nagyobb szövegeltéréseket mutatnak. Közélettelkor a mellett a változat mellett döntöttünk, amely leginkább látszott filológiailag is az eredetihez közel állni. Közlésünk tehát ideiglenes jellegű: abban a reményben tesszük közkinccsé, hogy előbb-utóbb sor kerülhet majd a Csáth-naplók pontos, betűhív és teljes kiadására, amikor is e naplók köré szőtt legendák majd feleslegessé válnak. Nincs károsabb, mint amikor hallomások éltetik az író, a fordítók, félremagyarázások, találgatások termékeny táptalaja, ingoványa, a valóság megismerésének legfőbb akadálya. Szerkesztőségünk éppen ezért kész hatékonyan közreműködni a Csáth Géza-naplók integrális szövegének kiadásában is. A szövegen a legszükségesebb helyesírási korrekciókat végeztük el.

BORI Imre